

NA PERONU

L. M R Z E L

Vlaki niso dobri — menda so samo za to, da ljudi vozijo stran. — Nocoj mi je bilo spet tako; ni se mi dalo od hiš in od ljudi, vse večer sem hodil po ulicah, po teh dobrih, večnih trotoarjih, s katerih mi bo nekoč tako težko napraviti zadnji korak, mimo vseh teh belih, žarečih izložb, skozi vse te gneče ljudi, vrveče skozi ulice in trge; hodil sem ves večer, zdaj malo na to, potem malo na ono stran, in si nisem upal k sebi domov — ah, mnogokod po svetu sem že bil, pa ne pomnim, da bi bilo še kje tako žalostno, kakor je pri meni; ves večer sem hodil tesno za ljudmi, da ne bi bil presam — to si je treba zapomniti, če na ulici kak sumljiv človek neprestano hodi za koraki in glasovi drugih ljudi, to ni zmirom detektiv, to je včasih lahko tudi nekdo, ki ga je samo groza njegove zapuščene samote, in takega človeka res ni treba kar tako puščati sredi cest.

Ko sem potem šel še malo ob progi, je od nekod daleč iz sveta prišel brzi vlak, bele, četverokotne svetlobe so se usipale iz oken in se nerodno lomile ob živi meji kraj ceste, za šipami so se blesteli obrazi žen, ki se s takimile vlaki iz neznanih dežel vozijo neznanokam mimo nas, kolesa so ropotala v tistem veselem enakomernem ritmu, zaradi katerega bi menda človek zmirom, kadar ga dohiti vlak, tako rad prisedel tudi sam, napravil križ čez vse skupaj, zamahnil z roko in šel. In ko je že bilo tako, sem pa storil še tistih pet korakov do postaje — to ne, da bi bil koga ali česa pričakoval, ne, tako daleč smešni pa le še nismo — samo tako sem stopil pač, za vsak slučaj.

In tako sem jih videl, kako so prihajali skozi velika, na stežaj odprta vrata — neznani ljudje v črnih klobukih, s toplimi, gosposkimi rutami okrog vratov in z majhnimi dobro zaklenjenimi, vsega neznanega upanja polnimi kovčegi v rokah; matere in otroci, ki so drug drugemu napol viseli na rokah in so si imeli nenadoma še toliko povedati s tistimi svojimi trudnimi, zaspanimi glasovi, s kakršnimi se po navadi menijo po cestah takele matere in otroci, ko se od poznih vlakov vračajo domov — zadnjih par postaj se človeku po navadi tako rado zadremlje. Izpred visokega poslopja je zadržalo dvoje, troje avtomobilov in kočij, narahlo sem se okrenil in sem pogledal za njimi, pa se mi je vse skupaj zdelo nekaj tako žalostno-smešnega, saj prav za prav nimajo kam peljati, sem si po tihem dejal, potem sem pa zavrnel še to misel in sem počasi šel skozi vrata na peron.

Peroni na postajah so nekaj tako lepega kakor cerkve, prazni in žalostni so in vse je na njih zaman, vse je ena sama molitev slovesa. Po kamenitih tleh, po stenah, prekritih s sivimi ukazi in kričečimi lepaki, po zelenih, odrgnjenih klopeh, na katerih so čepeli ljudje, ki so najbrž zamudili svoje vlake, povsod je bila razlita ena sama velika ljubezen, ki je ostala tu za ljudmi, ko so šli — najbrž so v naglici pozabili kupiti listek tudi zanjo in je potem niso smeli vzeti s seboj. Stari klicar je s težkimi nogami šel od kraja do konca in klical še enkrat, na pragu carinarnice je stal detektiv in mraz mu je bilo. Na tlaku pred ograjo je dekle pomahalo z belim robcem za oknom, ki se je pričelo odmikati, pomahala je trikrat, sedemkrat in rekla še nekaj besed, ki bi jih bila skoraj pozabila, pa so jih kolesa pogoltnila podse in jih zmandrala kakor življenje, ki se jim dá, pomahala je še enkrat, pa se je njeno okno že vtopilo v brezlično črto bežečih voz, narahlo je zgnetla robec v svojo dlan in si šla ž njim čez usta in čez oči, potem pa je zapela svojo torbico in se vrnila na peron, čisto počasi je šla tesno ob zidu, da bi bila vsaj od ene strani varna pred stvarmi in ljudmi, ki so s praznimi nesmiselnimi očmi strmeli vanjo, in tako se je počasi vrnila na ceste in v temo. Dà, dà, tudi takele reči se morajo na svetu goditi, sem si tiho tiho dejal, tu se ne dá skoraj nič izpremeniti.

Tedaj sem se pa nenadoma spomnil, kako je prav za prav z menoj. To je že res, da vlaki niso nič dobrega, sem si mislil, morda so res samo za to, da ljudi vozijo stran. Najbolj žalostno je pa na svetu vendarle, ne imeti niti te žalosti, da bi z robcem pomahal za kom, dà, in še celo tako revni se najdejo med ljudmi.

No, dà, sem si rekel nazadnje in sem šel tudi sam, kdor je tako reven, da nima nikogar, je pa tudi toliko bogat, da ne more nikogar izgubiti. Saj je zmirom vse prav.

In s to veselo mislijo v srcu sem se vračal skozi večer.

GABRI V POLJU

L. MRZEL

Zdaj mi pa povej, je rekla in je veselo zatleskala z rokami kakor otrok sredi svojih igrač, ki mu jih nihče ne more iztrgati iz rok in iz srca, zdaj mi pa povej, je rekla, koga imaš izmed vseh ljudi na svetu najrajši?